

REDACTIA IN PASAGIUL ROMAN Nr. 9.

ARTICULELE NEPUBLICATE SE ARDÜ.

ABONAMENTELE

NU SE FACU DE CÂTUA P'UNU ANU SÉU 6 LUNI.

PENTRU CAPITALA BUCURESCI:

Pe unu anu [52 numere]	lei 24.
Pe sese lunu [26 numere]	lei 12.
Unu singur u exemplar	banii 50.
Linia de reclame si insertiumi	lei 2

In Bucuresci, abonamentele nu se facu de catus la administratuna diarulu, pe banii gata.

RIDENDO DICERE VERUM QUID VETAT?

Diarulu apare uă dată pe săptămâna: DUMINECA. — Administratore, TOMA I. STOENESCU.

SUMARIU

1. — Scrisore în versuri, amicului meu C. D. avocat. — Totu la rându, poesie de MOISE.
2. — D'ale dilei, de SCARMUSI.
3. — Legenda Ghimpelui, o fi! poesie de DEMETRIU CONSTANTINESCU.
4. — Cine e vinovat? Turculu, poesie de MOISE.
5. — Farse medicale — a pătiu calfu năstră și încă de la o spălătoare, de LA-IK.
6. — Să vă mai dau ceva, se n'țelege dacă vă mai cere inima, poesie de MOISE.
7. — Cugetări și proverbe-cine pote să cugete cine nu să rabde.
8. — La Călugăreni, poesie. Unde mai suntu acei timp? de CONICO.
9. — Epigrame-camă usturose, gherură de BAVINU.
10. — Amicul N. I. Sache ... Totu bine că se mai găsescu, poesie de BAVINU.
11. — Foița Ghimpelui. — Postul mare; bietul Scurtescu o să și îspășescă păcatele din dulce, de SIR KOCK.
12. — Tabla de materii a Columnei lui Traianu No, 2
13. — Bibliografie. Vrăjitorie roșie sau mărtă și vie Volumul II.
14. — Teatrul Român. Sala Bosel. BĂRBARA UBRIC, sau Călugărița din Cracovia dramă în 5 acte și 8 tablouri de D. Paganini, la beneficiul Domnișorei LINA STOENESCU.

SCRISOARE IN VERSURI
AMICULUI MEU C. D. ADVOCAT

Find-că sciu că nu iți place versurile nici de cum
De aceea, spre pedepsă, voesc ca să-i scriu acum
O epistolă pré lungă, și în lungi versuri rimând;
Ca să o citești într-ună, să nu scapi de ea curând.
Am să mărg voios cu tine prin păduri și prin câmpii,
Inspirat de primă-vîra ce acuma reînviă,
S'obosit d'acestă pale, am să vîi iar în oraș,
Să vedem ce se petrece, în acest splendid locaș.
Dar spre a'ți intra în voiă, voi căta să-i pomenesc
De tot ceea ce iți place, după cât eșu sotesc.
Voi vorbi în fine multe despre tot ce m'oî găndi;
Căci lungind astă scrisore scopul meu voi împlini.

Așa trist și singuraticu cu 'nturnarea primă-verei
Sufletul din nou resalta! și zefirul dulce-al serii
Adiind cu voluptate prin verdiile poiane,
Respăndesc în natură farmec eoliană.
Luna plină, majestosă, pe cărăi mult solitaire,
Lin conduce, cu plăcere, pe amanții la adorare;
Ei când qioa se arată, paserile preludeză
O cântare matinală, ce în suflet inviează
Suvenirile iubirei unu angel de odată,
Său amorul cast și dulce, pentru-o inimă curată.
Apoi unda cristalină ce iți pare că şoptesc,
Ascultând, în reverie, când de maluri se isbesce!..
Apoi roua, care cade ca o lacrimă plăcută,
Voioșind, cu voluptate, florea tristă și tăcută...
Tôte-acestea'n armonia te invită la amor;
Să doresc dulcea viață a iubitului păstor!
Să inspirat de fericirea ce aduce divu-april,
Să adoră qioa și năpteoa Theocrit și pe Virgil!
Dar voi! ce deosebire între-acestă castă-amore,
Cu aceea ce'n orașe se aude, cu ardore;
Unde Venus e perfidă, mai perfidă de cât marea
Ceo-nascu, punând într'ensa: grăția și încântarea.
Aci dragostea e vorbă, poesia e minciună,
Aurulă e deu puternică, căci elu singură dulce sună
Să altarulă hymneică, profanată cu-acestă metală,
Nu mai are divul farmec din amorul virginal,

Nunțile, în mare parte, dacă-acuma se mai facă,
Dota e care unescă cîte-unu angelu cu unu dracă!
Deci, vîdendu aceste tôte, să nu dicem cu ardore.
Ca poetul ce totu cântă: nu e nou nimicu subu sôre
Dară lăsându aci amorul să găndim într-altă parte.
Căci de aşu spune multu de dênsulă, aşu ajunge pré de departe.

Să-i vorbescu de poesiă, în atâtă catus voi putea,
De și sciu că nu iți place, dară te rogă a m'asculta:
In Parnasul României, alergându pe unu Pegaz
Vei vedea multe mărunte ca se poti face chiaru hazu! .
Ajungendu acolo dară cesa ce 'ntei' ntâlnesci
E o bôlă, ce se-ntinde catus ei vrea s'o ocolești;
Ea îndemnă pe orii-cine mereu, versuri să fabrică
Până cându mânjindu hârtia nu-mă are ce mai dice
Si atunci lumea întrégă, năbușită de poeti
Se nutresce cu miș versuri care tocă la bureți
Te-aî mira, — și aî totu dreptul, — ca eșu să vorbescu așa
Eșu ce pote că chiaru suferă de mania d'a rima,
Toacă fiind-că și eșu unul suferii d'acestă bôlă
Ca mai toți copii care eu ghiosdanul mergă la scolă,
Amă voită să-i spui acesta, de pré juni poetastri
Cară în versuri rătăcite să credă luminosi ca astrăi
Si pe cându lumea nu vede de catus ast felu d'autori
Cei ce potu produce singuri, indolenți nepăsători
Stau d'o-partă și se legănu pe a somnului aripă,
Ne luându de locu în sénă a momentelor risipă,
Vedî dară singură poesia ce progrese grăsnici face.
Oră și cine pote dice c'avem Muse pré dibace,
Cându apare căte o carte, ce se vede mai fertilă;
Critică, — ce's o mulțime, — cu o pană preaabilă
Amărăscă și desgustă pe sérmanul autor
In catus, singură elu se vede c'a ajunsu rîsu tutulor.

Mai incolu, de vei merge, consultându pe Melpomene;
Vei vedea-o supărătă, cum să uită pe sub gene,
Că remas de totu séracă și că nimeni nu-o întrăbă
De și mulți vorbescu de dênsa fără face nici o tréba
Deci, la noă actorii singuri oropsind pe a lor mumă
Cești mai multă se plimbă pe strade, eară alti jocă 'n glumă
Să nu dicem dar în lume că theatru nu avem
Căci spectacole mulțime ni s'arată să vedem
Unele cotidiene ce aș scop rational?
Concurând—fiind-că aș mese, — cu theatru național!
Părăsind s'acestă pale ce ne-astristă n'asetat
Să nu ridem ci să plângem arta, ce s'a neglijat!

Ast-fel tristă d'aceste tôte să venim l'a, năstră tără
Să vedem de-îi sănătosă său de gema-n'jale-amara
Cel puçin dacă într-alt-fel este tristă și măhnită
Pote că'- prosperitate va fi mult mai fericită.
Dar vă! ce decepțione! în finance stă mai reu
În catus vine a dice urgia lui Dumnezeu
Statul gene 'n datoriă — moștenire ciocoescă —
Ei Ministri cu tot zelul puçin pot să prididescă
În zadar redue bugete lumea striga ne'ncetă
Blestemat fie acela ce miseria ne-a dat

După atâtea semne rele ce zărim în ori ce loc
Ce-i en musca pe căciulă se vor face pote foc
Dar le spui mai dinainte să nu dică nici chiar pis
Căci ce-am scris nu e minciună; adevăr numai am dis.

Moise.

D'ALE DILEI

Orizontul politic iara și s'aposomorâtă. Ilustrul d. Desléu a spus-o acésta intr'una din sedințele Senatului, cându se iglindisi cu una din interpellările séle obicinuite. Décă guvernul nostru — a dîs oratorul — n'are unu Agentii lângă majestatea sea Regina spre a mirosi d'aprópe lucrurile, totuș d-sa are nasulă așa de fin în catus să simță odorea prafului de pușcă, care a inceput să îngroșe nori ce planeză pe orizontul nostru politic și 'l intuieci atâtă de multă.

Evenimentele, trebuie s'o recunoscem dimpreună cu d. Desléu, suntu forte critice. Parlamentul turcesc s'a deschisă print' unu discursu alu Padișahului. Dar turci nu voru să plătescă... pentru cheful altora și de aceea cabinetul de la Sain-James face nazuri la propunerile generalului Ignatief.

Înțelegerea puterilor rămâne dar numai unu evenimentu fără nici unu înțelesu: Rusia nu vré se desarme și astu-felu lucrurile iara și se complică.

Unu altu indicu despre gravitatea situaționei fu diuă impératul Wilhelm care cădu tocmai în aceste imprejurări, și contribui la agitarea spiritelor, prin felicitarea impératului Alexandru care trimise pe ducele moscenitoru să facă cu acestă oca siu uă preumblare la Berlin.

Etă pentru ce orizontul politicu s'a posomorit.

Astu-felu fiindu lucrurile, noi ce ne gătim de pasce? De sigură că totu-crestinul va lua să cîtescă în săptămâna mare cugetarea politică a lui Ion Ghebosul, căci în caz de primejdie — ferescă Dumnezeu — numai intr'insa este măntuire.

Dar décă în afară situaționea este atât de posomorită, înăuntru ea nu este mai limpede.

Ne afiamă intr'uă incurcătură căria nu sciu cum să-i dăm de căpătaiu.

Camera și senatul s'a prelungit ană pentru 5 dile, insă armonia tot nu s'a putut efectua între puterile statului. Unii aruncă totă respunderea a-estei situaționi asupra maturului corp. Noi insă nu ne putem pronunția categoric până nu vom cunoce rezultatul procesulu dintr d.d. Kogălnicenu și Cămărășescu.

Dar pote că publicul nu scie nimica despre a-estei faimosu procesu. Ei bine, credem că nu vom prejudica decesiunea tribunalului, décă vom espuce aci istoricul a-estei seriose afacere.

Se scie că pe cându d-nu Cămărășescu, se află secretarul în biouroul Sanatului a poftită de doă ori la masă pe d-nu Kogălniceanu. După retragerea celu d'antiu dela biurou, se intimplă în Senatul acea dis-

cuțiuine în care celu din urmă fu silit să mărturisească că a măncat la masa d-lui Cămărășescu, dar că n'a fost mulțumit de viața sea *culinară*, pentru că i s'ară fi aplecată.

D-nu Cămărășescu a protestat atunci, însă d-nu Kogălniceanu vrându să apere prerogativile stomacului său, subscrise îndată uă procură pe care o dete d-lui Lingeanu, spre a intenția procesu d-lui Cămărășescu și a fi condamnată să plătescă daune-interese și alte cheltuieli stomacului d-lui Kogălniceanu care a avut să patimescă din pricina bucatelor cu care s'a îndopată de *voie de nevoie* la masa care a fostu poftită.

Așteptându dară ca afacerea să se rezolve dinaintea judecătorului de pace respectiv, credem că d-nu Cămărășescu se va lipsi pe viitor de placerea d'a mai avé musafir ca d-nu Kogălniceanu la masă la domnia sa.

La Cameră s'a depusă în sfîrșit raportul pentru acusarea foștilor miniștri, și tocmai în nefasta di de 10 Martie. Cu acăstă ocasiune unii deputați a fostu de părere ca să se ordone a se citi prin totă bisericile în săptămâna patimilor.

Lucrul nu ni se pare tocmai rău, pentru că numai biserică ară putea era păcatele guvernului catargescu.

Dară înainte de judecata lui Dumnezeu este judecata omenilor.

Vomu vedea decă densa scie să ierte său să se depăsească.

Scărmuș.

LEGENDA «GHIMPELUI»

Pre cându în astă lume domnia egalitate,
Virtute și blândețe și dulce libertate,
Cându vițjul de parte de omenire sta,
Când răul era umbră, sau nici nu exista;
Era uă primă-vără eternă, înflorită,
Si lumea uă grădină de floră împădobiță :
Pre-acele vremuri rosa mai mândră, mai gingeșă,
Mai tenează copilă, la gloria părășă,
De Domnul fuse pusă regină preste floră.
Domnia uă armomă în aste dulci surori !
Natura încântată lăsa dulci lacrimele
Din ochi e mysterio, din lucioare stele,
Dulci lacrime duiose lăsa pre floră să cadă,
Si când zorile dalbo pre ceriuș să se vadă
Lăsa a lor lucire, cămpie n'verdite
De lacrimele noptei erau întinerite...
Dér, fluturi răpiră în lina lor sburare
Gingeșă viorele uă dulce sărutare,
Şapoi sburăr' regi de nori învăluite
Ca să desmerde'n gânduri hrăpiri nelegiuie.
A duoa-di când crin dormia pre-un pat molatoc
De neauă argintă, un fluture sălbatec
Răpi cu sărutarea'i totu' farmecu' frumosu,
Si frunzele'i pălige cădără'u dată josu !
Grădina amortesc : frumusea ei declină !
Săncruntă către fluturi măreța ei regină,
Si rögă proverba ca zephryi să'nghețe,
Si florile să péră plăcuta loru mândrețe :

FOITIA „GHIMPELUI”

IN POSTUL MARE⁽¹⁾

II

Este uă mare hotărâre a munci în dilele noastre, a munci adică cu mintea. Este însă fôrte ușoră a distrugă.

Pe de uă parte avem unu idealu : a sbara s'a ajunge fără zăbăvă stăpân pe «muntii de aur și rûrile de lapte și miere» — vorba libraru' meu ; — pe de altă parte, blestemăm și dăru' cu toporul în capulu' acelora cari ară căuta idealul loru aiurea de alu nostru...

Dér în sfârșit, trebuie o și mai mare hotărâre a scrie poesi. Dovadă că și Alessandri, și Bolintineni și Alexandrescu, și alti mulți, nu mai au cătare acumă de căt în cinstitele magazine de «Coloniale».

Timpul poesiei, — s'a disu, — a murit : omul nu mai are astă-dă simțire ce avea odinioră. El nu mai iubesc, nu mai urasă : nici nu ride, nici nu plângă, el nu mai este sclavu pasiunilor ; elu nu mai aspiră, ei respire.

Deci, fiindu-ca rimele trăescu subu pămîntu fără să iubescă, să urască, să rîdă și fără să plângă, — suntu și ele ómeni, să... ómeni de adă suntu rime !...

Să aruncăm deru în focu...

Pre-legea-me, amu ajunsă la aiurare ! In locu să răsfoescu poesiile Scurtescului, amu ajunsă la rime !...

Nu !... ómeni nu suntu rime !...

Mai mult ce-va : omul nu este nici găscă, nici rată pe vîră, nici elefant, nici greiere, nici furnică, ci omul e om ! — povestea vorbi d-lui Zalomit profesorul de filosofie.

Dér d-lu Scurtescu ne vrând să înțelegă acest adevăr, etă ce dice că este omul :

«E unirea indoită de 'nălțare și cădere,
«S'astă taînică unire face 'n spațiu un atom;
«Diamant ascuns în humă, o sclavie cu putere;
«Indumneștei nimicul și găsiti atunci pre om !...»

Si acestea le spune d-l Scurtescu «unei orfane....» Acum, de vreme ce d-l Scurtescu nu se multumesce

(1) Vede Nr. 10 al «Ghimpelu»

Atunci uă manta albă, pré rece-amortitóre,
Acoperă cu jale totu' zimbetul de floră !
Unu vînt turbat rădică și frunde 'ngălbinité,
Si florile ntristate de érnă amortitóre ;
Ér rosa pri'mesce unu sceptru ascutitú
De fluturi să pădiască regatul desfrundit ;
Când fluturi în sboruri, în cercuri de amôre,
Venea să smulgă carminu, să'mbete de odore,
Regina ii înțepă cu ghimpă e'i soliști,
Ér fluturi de spaimă s'ascundu în crisaliști.
Dar érna trece 'ndată și primă vîră-apare,
Si fluturi-a să pune vroescu pre sinu de floră :
Alergă spre rosa dulce, regina între floră,
Dar vai ! să' n'tepă amaricu în ghimpă omoritor !

Demetru Constantinescu.

CINE E VINOVAT

Nu are vină în astă lume
Acel ce intrigă face mereu ;
Căci acestu viciu din tată, din mume,
Să' tine râia de capul său.

Dar vinovatul este ori cine,
Care asculta și crede totu'
De la acela ce'l scăi bine
Că'i plin de scărba până în bot...

Ast-fel Jidanul, ori ce ar spune,
Totu' ilu cunoscă că-i mincinos,
Totu' nu'lă cresteză. (Esceptiune
Acăi ce rôde de la el os.)

Când inventeză în terti streine,
Minciuni grozave dă necredut
De ce să crede fără de rușine ? ? !
Astă 'ntrebare eū mi-am făcut.

Ce ? óre-acolo nu văd minciuna ? ...
Cred ori ce vorbe care se spun ? ...
Ear veritate nu cred nici una ? ...
— D'ași crede astea aș fi nebun ! ...
Atuncea dară în parlamente
De ce se spune de BIETIU Ovrei (?) ?
Totu' să' ngrijesc de-a lor lameute,
Căci de... sărmanii... sunt ómeni s'e... .

Compătimire ! umanitate !
Masce sdrențoșe prin voi strebat
Scopuri infame, destrăbălate...
— FIĂ-VĒ-N SUFLET ACEST PĂCAT ! ! ...

Moise

FARSE MEDICALE

Ciudată lighionă mai e și omul ! In tôte dilele audă că inventeză, că descopere căte ceva ! Adevărătu că numai după astă măneârime de descoperir se cunște că este *regele naturei*. Dar aproposito de măneârime ! Mai deună-dă — e cătă va timpă d'atunci — unu óre-cine începu a spune că a mai găsit uă lighionă nouă în pielea si carnea *regelui naturei*. Bietul rege ! Ce mai rege ! Tôte parazite, tôte jivinele din lume aă făcutu invasiune în pielea lui ! Nu i era d'ajunsu că tôte bôlele cänilor, oilor, elefantului, lupulu, epurelui, pe care

numai să măñânce și să dörmă ca noi, și de vreme ce am deschis cartea d-séle, să lăsăm d'o parte glumele și să vorbim cum se cade.

D-l Scurtescu are talentul poetic; gândesc frumos și judecă bine. Colectiunea ce ne dete în acest timp secetos și aprópe sterp de producționi intelectuale, ne bucură mai cu deosebire pentru că găsim într-énsa poesi care se potă pune cu succesu în rândul celor bune din căte asemenea adă, — poesi cari fac cîntre literatură noastră, Ast-fel, întraltele, *Prelatul*, *Gânditorul*, *Unei orfane*, *Harem*, sunt admirabile. Tablourile, descripsiunea, în fine caracterele, sunt bine susținute. *Rdu și Hasan* este asemenea caldă, bine simțită și bine serisă : decăi lipsoesc ce-va — ceea ce regretăm — este rima. Multă întrădevăr nu ţin la formă; dér după noi într'o lucrare de artă, acăstă formă nu se poate despărți de fond fără pierdere. Uă casă, or căt ar fi de solid construită de roșu, nu i sade bine pénă ce nu va fi tencuită.

De și nu ne-am propus o critică, totuști, spre a fi dreptă, nu ne putem opri d'a nu observa, ore care defecte. Așa, de exemplu, în unele poesi erotice, în unele elegii ale d-lui Scurtescu, afară de hiatură ca :

«Căru' se cade' e'tern'ă a'dorare,
«Căru' tot mundul' intón-osana !» [pag. 15].

cară supără urechia ; — afară de neologisme ca : *dilecta*, *m'ndul*, *silentiu*, etc.; și de arhaice ca : *flécu*, *peri-ciune*, etc.; cări nu se împacă între ele, am fi dorit să nu găsim potrete, ca bunioră :

«Mă uitaiu : era frumosă,
«Ochii umbrăi, plini de mister;
«Jună, mândră, grațiosă.
«Si surisul rupt din cer. [pag. 32].

Acest «suris» cănd a fost «rupt din cer» ? — Décă a fost rupt în auroră, merge, pentru că aurora suride; în timpul dilei însă, liberi suntem a vedea nori, posomorire și «suris» nicări. — Ideea este frumosă, dér vagă, prea abstractă, nu represență icona gândirei.

In «Elegia neutării» (pag. 39) găsim versurile acestea :

«Te-am căutău zădanic căci n'am putut pătrunde
«Nici aripat de vise în locul ce te-ascunde...»

doftori cei învățăti *Laur-eați* și *Bachus-laur-eați* noștri le-ăi botezat în limba loră pocită astă-fel : *Sca-bies*, *Ra-bies*, *Pu-stulă ma-ligna*, *Cor-bum-culus elefant-ias*, botă de epure, gură de lupu și multe asemenea; nu era de ajunsu acestea, apo! mai răsari acum unu anu unu altă doftor pestrițat și descoperi că Regele naturei mai are âncă în carnea și pelea lui uă altă lighionă, pe care o boteză îndată cu numele de *Strichină*. Décă nu mă credeți întrrebați chiaru pe savantul *Geo-zoo-log* dela facultatea din lava Vesuviu-lui, séu déca nu adresăti-vă la femeile din mahala o borulu séu la cele din piata de lângă spitalul *brâncovan* și vă spune că dobitoculii ii dice *Trichină*; aşa aă auditiile de la doftorul celu mare, Doftorul *Colie*, că ară fi chemându pe dobitocul acesta micu care măñâncă pe dobitocul celu mare, voiamu să dicu pe *Regele naturei*.

Fie *strichină* séu *trichină*, acesta nu ne privesc pe noi; e de datoria Dobito-logului dela facultatea vesuviului ca să se înțelégă cu acele precupe și să fixeze uă dată pentru totu-de-una numirea scișifică, ca să scim și noi profani cumu s'o chiemămu, cându o intră în pielea noastră, cel puțin la *autopsie*, adică la atelierul de măcelărie unde se face *apă de os* și apo! dic că este *cal-os*, *iod-os*; ca și cându nu s'ară vedea căt de colo că e apă făcută din osu.

Dară de unde plecai și unde ajunsei ?

Dicémă că *pestrițatul* acela de doftor descoperi *strichina*, mai antău la unu dobitocu din măcelăria lui, apo! nu trecu multă și o găsi la unu altă dobitocu, care se află acumu în cămară, și i dice *multe dobitoce* (*Poly-zoon*). Îndată după acăstă descoperire pestrițatul se adună într-uă-di cu cei-l-alti măcelări, cu nea Mac-mac nea Rim-rim, cu măcelarul din Stambul, facu consultu împreună și după uă certă destul de violentă ţin spiculiu următoru: «Fratioru !» (elu dice *confrătilor* mai pe latinesc, dară astă nu schimbă întru nimicu meseria lor, totu măcelarul suntu) Considerându că ainceput să se ivescă uă epi-zootie între vitele cornute și necornute ce i dice *strichi-nosă*. Considerându că strichina și are visuina ei în rasa *porcină*. Considerându că măcelarii suntu totu d'uă dată și porcari. Considerând că starostele nostru Poly-zoonu exerciteză de multă acăstă profesiune; și că naștiul său cându i-a datu acăstă numire trebuie să fi avutu motive temeinice, că adică el are în pielea și în carnea lui multe dobitoce, conchidu ergo că trebuie să aibă și *strichină* !

Și numai de cătă luă telescopul și descoperi miliōne de *strichină* în creerii starostelui. La rândul lor fie-care trecu telescopul din mână în mână și toti se convingă că *pestrițatul* a avutu dreptate !

Dar nu suntu destule atătea descoperiri; ci pe totă diua curg cu soiu de *Laur-eați*, *Para-laureați*, *Bachus-laur-eați*, *Medaliați*, *Internati*, *Guternati*, *Coronati*, *Veneroți*, *Frisați*. *Guler-ați*, și mai scim cătă, caro curgă mereu de prin locurile aceleia unde se dice că se învăță carte multă și se măñâncă și se bea puțin, de la cupitorului învățăturei — cu totu că d'acolo multă se întorcă său răscopă. Dilele acestea sosi unul totu medaliatu mi se pare, ba chiar *laur-eați* său ca să vorbim și pe latinesc *stramaerat*, cu părulă vâlvoiu, cu ochiul boldișu se vede de multe cărti ce a mestecat cu limba d'unu cotu, umblându eu pași repedi se vede că n'are timpă de perduță, tăindu la bureți în drépta si în stânga; mahalagii de la Pitar-moșu, dic că trebuie să fie tare pricopită, de óre-ce l'u chiamă *Muli-*

Negreșit, d-nu Scurtescu, vorbescnu de visurile somnului, ci de visurile poetului. Apoi, în ardorea iubirei, să ne fie permis a crede că «visurile» pătrund pînă în locurile cele mai fantastice; găsesc și admiră tot ce «caută». Nimic nu s'ascunde visurile poetului, și cu atât mai mult nu se poate ascunde uă ființă altă de dragă. D. Scurtescu recunoște singur acăstă, căci éca ce dice către finele poesiie :

«Si chipul tău cu mine va fi mcreu nesters !

Dér, ca resplată, baladele, cântecele populare, și odele d-lui Scurtescu, suntu bine. Simțimile sunt ardinte; indigarea celor asupriști energetică dér cu mășteșug esprimată. Patriotismul dă uă putere nemărginită inspiraționilor sale. — Unu cred că suferințele poporului, nedrepătătirele lui de către cei puternici, nu mai au loc în poesia satirică. Credem că acăstă ar conveni minunat pentru Germania, pentru Francia, în fine pentru totă marile state cări au o literatură înaltă și fiină condușă în afacerile publice numai de pur patriotism. Dér la noi, la noi unde literatura nu e în culmea ei, și multă din ómeni politici apăsă fără milă, — la noi credem că este fôrte multă de cioplită. — Să ajungem și noi în starea intelectuală și materială a Germaniei, și atunci... Vom fi cei d'antăi a dice că «politica nu convine poesiei satirice.» Pînă atunci însă să nu inceteze nici unu omu care și iubesc teatră de a descepta și de a chiama necurmatu pe popor la drepturile și datorile lui; să nu inceteze de a biciu cu asprime pe asuprișorii lui.

D-lu Scurtescu, în fine, ne-a datu o bună carte. I multumim sinceramente, și nu ne îndoimă că va continua a ne da din cându-in cându eate ce-va. De exemplu, știm că d-sea a scrisu în versuri vr'uă două-trei piese dramatice Dorim fôrte multă a le ave.

Dér... găsi-va d-lu Scurtescu unu libraru *capabilu* de a-i scote cheltuiile tiparului ?...

temp, și alergă cătă e diua de mare după *cutia Primăriei* să scape cainii din mâinele hengherilor.

Dar sciul pentru ce *Laur-eatul* nostru alergă după *cutia Primăriei*? Credeți pote că o face din sentimente canine... pardon *umanitare* pentru casa *cainilor*? Elu vră să scape cainii din mâna hengherilor, spre aici cruta d'o mórte cumplită, ci să omore dênsul după regulile sciinței, fâcând totu d'na-dată să se dică că urmăresce cu ardore experiențele *Fasol-ogice*; în fondu êns se dice că și aceste experiențe nu suntu de cătă nisice chinuri la cari *laur-eatul* supune nu numai pe caini dar totu rasa dobitocescă care îi intră în mâna precum: pisici, epuri, porumbei, şoareci, sobolani, etc... numai pe omeni nu cred că pote prinde lesne în cursă, măcar de-s-ar încerca.

Ba s'a încercat să dată și a păti cătă de bună.

Să vedetă farsă.

Uă spălătoră care cunoștea se vede deprinderele *Laur-atului* nostru, ilu chiamă într'u di la ea a casă spunend că e bolnavă. În dată ce elu intră pe ușă, drăcăsa de femei începe să ţipe și să răcnească și în cele din urmă doftorul nu poate să da de căpătei durerilor ei, dênsa îi arată să se uite într'u glă în care doftorul vădu un licuid albastru.

Ce descooperire? ce superbă ocasiune? pentru laur-atul nostru d'a exploata unul din acele casuri, cari până adănu se cunoștu de cătă din povestele lui Hipocrate și altor tombatere de tépa lui!

Licuidul din glă laur-atul își închipui numai de cătă că este uă urină, care prin nisice misteriose influente ale interiorului nenorocitei spălătorescă, căpătase acea culore havaie.

Dar când *laur-atul* orgolios descria într'un jurnal marea lui descooperire albastră, spălătorescă de la Popa Chițu nu se mai puteau stăpâni de ris, audind de festă ce una dintre ele jucase celebrului doftor.

Negreșit că și dv. lectori, veți rîde fără să vă mai puteti opri, afând că liquidul albastru, care mistifica nasul atât de fin al laur-atului nostru nu era de cătă picăturele unei soluții de scrobălă care servise spre a albastri fustele din atelierul spălătorescă. **La-IK.**

SĂ VĂ MAI DAU CEVA!..

(Conservatorilor)

Fâcându lesne socotéla
De cându stupu-ați părăsitu,
Nu încape îndoiaia
Că puținu ați flămândită;
Ca flămândă vă prinde bine
Cându vă dămă cîte-ună oscioru,
Deci luană și de la mine
Acestu daru pré poftitoru :
Ovreimea în frigare,
Dar de nu vă mulțumiți,
Mați primiți anc'o mâncare :
Pe toți șocătiști ligniști.

Numa-n biftece, rasole,
Ingrășați ca purceluși,
Să vă totu umflați în fole
Și să nu 'ncăpeti pe ușă...
Atunci pote fără de voe
La mâncari n'ați mai gândi,
N'atii mai crede-în tata Noe
Și cinstiți ați deveni.
Până-atunci, cu voe mare
Pe lăngă friptii Jidani,
Mai vă dau anc'o mâncare :
Pe toți șocătiști golani.

Săi mâncăti dar cu placere,
Si cu fomea lui Tantal,
De la capu până n'picere,
Cumu mâncărăti multu metalu.
Dar vedeti, deu, forte bine
Să nu stea vă unu osu în gâtă,
Căci aru fi mare rușine,
Si mai multu ancă d'atât...
Până-atunci, cu nerăbdare,
Altu-ceva neafându aici,
Vă dau astă grea mâncare :
Pe toți șocătiști calici. **Moise.**

CUGETĂRI ȘI PROVERBE

Ne place linisteia, și cătămu sgomotul; iubim binele și facem răul. Dece săcăsta nu se poate numi contradicție, ne putem numi cei mai consecinți.

*
Lenea e cocónă mare,
Care n'are demâncare

Intre nebunii trece dreptă nebunii, deca nu te vei arăta nebunii ca dênsii : atât de multă natură brută împinge pe omu la ridicul. Cătă prevedere și cătă meșteșugă ca să fii omu!

*
N'alerga la părulă laudatul cu saculă,
Ci du-te cu sînulă.

*
Lumea a fostu, e și va fi aceeași. Nu se schimbă de cătă hainele și punctul de privire. Ideile și materia suntu amândouă neperitore.

*
Cine strînge multe, adună puține

*
Amă vrea să întrebămă pe tineri noștri : cred că ceva? aspiră la ceva? Facă ceva? Va! nemăscarea e pretutindeni, și nemăscarea miróse a mortaciune.

*
Lipa, lipa, nea Stănică
C'umă papucă și c'uă opincă.

*
Ne totu gândim că birulă nu se mai poate 'mplini, căci tăranulă nu vrea să 'l plătescă. Ia să ne gândim mai bine la cele ce trebuie să 'i dămă, ca să nu móră de fome.

*
Si pleopul e naltă,
Déră ilu spîrcăie ciorile !

*
Adevărul e atât de ardătoru, în cătă ne e frică să lău privimă în față, ca să nu ne orbescă.

*
Scol-te tu,
Să sedă eū!

*
Ne prendemă pe oră ce că nu sciu : ministrul de resbelu cătă ofișeră are, celu de culte cătă tineri se pretind că 'nvăță prin străinătate, celu de esterne cu ce se ocupă agentii cătă, celu de lucrări publice cătă străinătate are, 'n serviciu, celu de interne cătă funcționari suntu d'ăi Catinăgiului. Biata statistică !!

*
Greă la vale, greă la dealu,
Chiū și va de bietulă calu !

*
Păgâni se 'nchinau la idoli, noă la idolatria. Nu e totu unu dracă?

*
Rău e cu rău,
Déră mai rău fără rău.

*
Judecata merge d'a-bușele, ânima alergă. Numa-n u-nirea amendorora face unu mersu sănătosu și folositoru.

LA CĂLUGĂRENI

*Salutare locuri sfinte, locuri /alnică de mărire
Voř ce-in sângel eroic mař deunădă vă-ati scăldat ;
Deunădă când tot Românul pentru a tăruie lui iubire
A murit cu spada-in mâna și cu sângă vă-a udat.*

*Oră ce fir din iarba verde pare adă că ne vorbesce
De bravura ce o dată Românișmul a avut
Neajlovlul curgând în spume și el pare că șoptesce
Uă mărăță suvenire fala timpului trecut.*

*Mař deunădă Michael bravul și cu mica lui ostire
Sfârâmă lanțul sclavie, lanțul crudului păgân
De ce dăr nu vorbiști astădă să faceti lumă de stire
Cât de mare, cât de falnic este neamu de Român*

*Oră ce inimă Română trecând pe aci tresare
Căci voi pentru România sunteți un sfintit altar
Aicea în sénul vostru e mormântul celor care
A murit luptând cu pieptul contra jugulu barbar.*

Conico

EPIGRAME

UNUÎ PENDANT [1]

«Sciul bine latineșce, cunoște limba grecescă, Turcescă, Ovreescă, ba chiar cea arăbescă, Sciul algebra, sciul dreptul, sciul physica pré bine : Cutare efect mare din ce caușă vine»
— Om erudit, ce-atătea sciiente sciul pe rost,
Să sciul și de la mine, că este un mare prost».

*
(1) Dupe Millevoye

UNEI COCHETE ÎN VÂRSTA [2]

Safta de o durere coprinsă exclama :
A mea frunte ca criniș avé colorea sa,
Ear gura-mă o roșieță de rose 'n veci purta»
— Tu n'ai percut nimica, Safta, te consolădă :
Roșieță pe-ale téle mari pleope se păstrădă
Ear criniș se vădu astădă pe păr, în bucla ta»

*

UNUÎ POET [2]

Versurile dumitale, citite și răscritte
Fâcură larmă 'n Parnas :
Publică-le, te rog déră, scumpe amice și iubite,
Ca să nu se mai înalte pentru ele nici un glas !

*

UNUÎ PĂRINTE

Domnul X... pe oră si unde, laudă fetele sale :
Una este pré deșteptă, alta Venus pe pămînt!
— Care din aceste două dici cătă place dumitale ??
— Nică una; căci cea deșteptă nu rostește un cuvînt,
Cea frumosă nu s'arată; deci eū nu i daă credîment.
Bavin.

(1) Dupe Millevoye

(2) Idem

AMICULUI N. I. SACHE.....

Să te feresci, amice, să nu 'ntâlnesci amorul
Căci dênsul ită distrugă întregă viață ta;
Să'l lașă ca peste capu-ti să trăcă ca și Norul.
Petrecă, fă totu veselă, la elu nu cugetă

Căci cugetând, adesea-ți atrage sympatia;
Înbindu'l de odată, într'ensul aî intrat;
Întrându, nu scău gusta-vei nespusă bucurie
Său tristu vei fi, amice, și palid disperat !

Bavin.

Columna lui Traian, revistă mensuală pentru istorie, lingvistică și literatura poporană (abonament anual 20 l. n. București, Strada Romană 17), cuprinde în numerul său pe februarie următoare materie :

1. G. L. FROLLO : Considerații generale asupra literaturelor neo-latine.
2. G. Dem. TEODORESCU : Căte-va proverbe române în comparație cu cele greco-latine.
3. B. P. HASDEU : Istoria archeologiei de A. I. Odobescu. Critică.
4. D. A. STURZU : O încercare de ortografiă latino-română rațională de Domnița Ilincă nepoata lui Mihail Vițezul. Comunicație cu fac-simile.
5. B. P. HASDEU : Alexandri-linguist. I. Românul *Vergură*. — Albaneșul *vareză*.
6. P. GEORGESCU : Cronica lui Cesariu Daponte, tradusă din grecescă.
7. Congresul Orientaliștilor la Florența. Notiță.

VRĂJITOREA ROȘIA

SÉU

MORTĂ și VIUĂ

3 volume mari în 8° de 54 côle garmond.

Au apărută de sub presă două volume și se află de vîndare, cu preț de 6 lei noi, în Galați, la administrația diarului; în București, la librăriele Soecă și C-nia, frații Ioanită și C-nia și E. Graeve și C-nia; în Iași, la librăria Dem. Daniel; în Brăila la librăria Unirea; în Craiova la librăriele frații Samitca și Aron Zviebel; în Ploiești, la librăria G. Kărjean; în Bărlad, la D. M. Barbu, comerciant; în Turnu-Măgurele, la librăria Tomșa.

SALLA BOSELU. — THEATRU ROMÂNĂ REPRESENTAȚIUNE EXTRAORDINARĂ

DATĂ IN

BENEFICIU

Astădă Dumineca 13 Martie 1877

So va juca pentru prima óră Piessa :

BARBARA UBRYK SAU CALUGARITA DIN CRACOVIA

Dramă în 5 acte și 8 Tablouri de D-nu F. Paganini.

Inceputul la 8 ore séra precisă.

Tipographia Laboratorilor Români, Str. Academiei, No. 19.

Sforțările maturului corp spre a ecuilibra situațiunea politică.

Lupta dintre corpurile noastre spre a ecuilibra situațiunea orientului, fără a lămuri situațiunea noastră